

Minuni de Crăciun

★ .. 10 povești de Crăciun .. ★

Stilizare de Dara Kornii

Ilustrații de Yana fefelova

Traducere din limba ucraineană de Aliona Bivolaru

Ars Libri
Junior

Cuprins

Tetiana Belimova - ÎNGERII NU GREȘESC!.....	5
Svitlana Gorban - CADOUL.....	15
Liubov Dolyk - CULOAREA AERULUI.....	23
Dara Kornii - RÂSETELE CARE CAD PE PĂMÂNT.....	33
Natalia Lapina - POVEȘTEA DESPRE STELE.....	39
Uliana Dudok - PIETRELE PREȚIOASE ALE MAGULUI.....	49
Olga Derkaceova - PICTEAZĂ-MI CRĂCIUNUL!.....	53
Anna Homa - PRINȚESA ȘI SLUJITOAREA.....	61
Nika Nikaleo - ÎNGERUL CRĂCIUNULUI.....	71
Anastasia Nikulina - CEA MAI MARE AVENTURĂ DE IARNĂ.....	79

LIBRIS

We know
books

TETIANA BELIMOVA

ÎNGERII NU GREȘESC!

La Grădina Îngerilor treaba mergea strună. Îngerașii sârguincioși confecționau vise. Și nu orice fel de vise. Fiecare vis trebuia să fie visat de un copil care avea nevoie de un vis educativ.

Spre exemplu, Angel cel cârlionțat trebuia să facă un vis pentru micuța Irina, ca să o dezvețe să deseneze pe pereți. Mama Irinei a încercat toate metodele pentru ca fiica ei să înceteze să mai coloreze pereții din casa lor frumoasă, dar nimic nu a funcționat. Așa că, până la urmă, cazul ei a fost admis de Secretariatul Raiului și a fost trimis spre soluționare la Grădina Îngerilor.

Angel s-a gândit în fel și chip până când a creat un vis pe care să-l viseze Irina. După ce îl visa, Irina ar fi trebuit ca, din dimineața următoare, să deseneze nu pe pereți, ci pe ziarele atârinate peste tot de mama ei.

Și Anghelina cea roșcată a primit o sarcină foarte simplă. Sergiu, în vârstă de nouă ani și trei luni, o trăgea în fiecare zi de codițe pe Sofia, colega lui de bancă. Fetița se săturase atât de tare de acest tras de codițe, încât a rugat-o pe mama ei să-i facă o coafură diferită. Și, acum, părul Sofiei era strâns într-un mic coc, bine răsucit, ca la balet. Dar, nici acest lucru nu a fost un obstacol pentru Sergiu. Acesta a găsit noi metode pentru a o necăji.

În cele din urmă, fetița a început să se roage în gând să fie mutată în altă bancă.

...Cazul – așa cum se și cuvine – a ajuns mai întâi sus de tot, la conducere, unde a fost analizat și verificat. După aceea, bineînțeles, a fost coborât chiar jos de tot, la Grădina Îngerilor. Aici, cazul Sofiei a fost predat Anghelinei. Inițial, s-a gândit că va fi ceva ușor și că va fi suficient să îl sperie pe băiatul obraznic cu un vis urât, gândindu-se că băieții măsoară totul prin puterea pumnilor și numai astfel de metode pot funcționa la ei. Ce rost ar avea să fie subtilă? A luat niște vopsea neagră, a creat un monstru și l-a pus să rostească mai multe amenințări.

Anghelina a mai adăugat un pumn negru mare (ca avertisment pentru Sergiu) și a trimis visul pentru a fi verificat de Dirigintele Grădinii Îngerilor. Acesta și-a pus pe nas ochelarii cu ramă de aur și a început să verifice tema Anghelinei.

– Ei, și ce-i asta? a întrebat Dirigintele, privind cu reproș spre Anghelina, pe deasupra ochelarilor.

Trebuie remarcat faptul că elevii de pe Pământ sunt mult mai avantajați în asemenea cazuri. Profesorul doar le cere carnetul de note și le pune un patru. Dar nu și la Grădina Îngerilor...

Anghelinei nu doar că i s-a înapoiat tema, dar i s-a și explicat, în prezența celorlalți îngeri, în ce constă greșeala pe care a făcut-o:

– Putem să învățăm pe cineva ceva doar cu binele, Anghelina. Numai rugămințile binevoitoare pot atrage pe cineva de partea ta sau pot convinge, ai reținut?

Anghelina a ascultat în tăcere criticile Dirigintelui, până când, în sfârșit, a reușit să rostească tare mottoul cel mai important:

– Îngerii nu au voie să greșească!

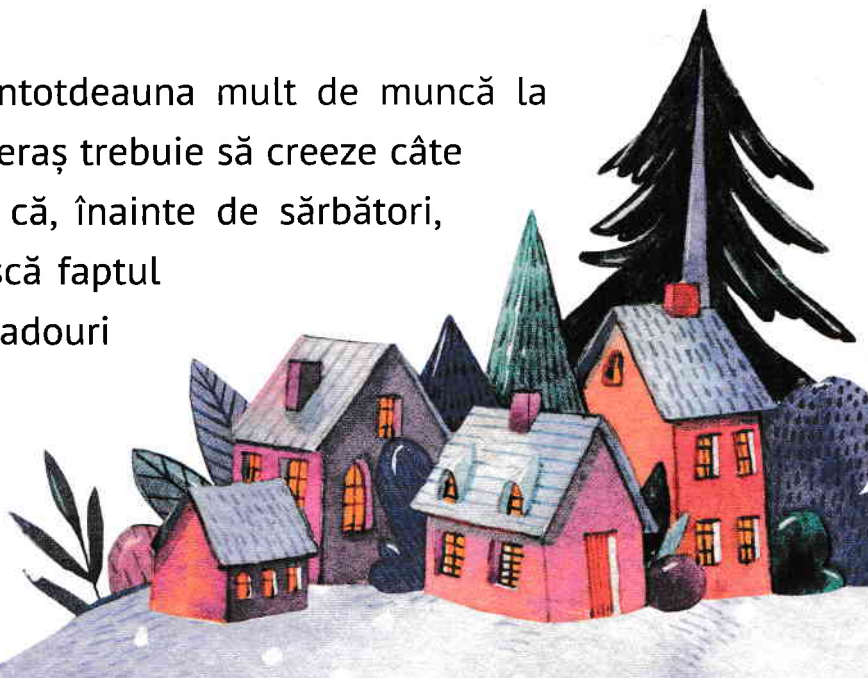
Ascultând cuvintele de încurajare ale Dirigintelui, Anghelina s-a dus să refacă visul pentru Sergiu cel năzdrăvan.

Atât de complicat era procesul de educație la Grădina Îngerilor! Totuși, Grădina Îngerilor nu putea fi numită, în sensul folosit de oameni, grădiniță sau școală. Era o corabie albă ancorată de un nor, pe partea adăpostită de vânt. De dimineață, părinții-îngeri îi aduceau pe îngerași la Grădină și îi lăseau acolo până seara, pentru ca ei să se poată ocupa de treburile lor îngereste.

Ziua, corabia albă se legăna pe valurile blânde ale cerului, iar seara pornea spre Pământ încărcată cu vise pentru copii.

Fiecare copil avea visul său, pregătit cu grijă de mânuțele îngereste pe valurile cerului. La miezul nopții, mici rulouri își luau zborul spre Pământ. Semănau cu niște porumbei albi care flutură din aripioare. Dar, pe măsură ce se apropiau de casele copiilor, începeau să semene tot mai mult cu niște norișori albi imponderabili și, devenind tot mai transparentți, ca aerul, se strecurau rapid pe ușă până în camera copiilor. Acolo, ruloul se strecura sub plapuma călduță și visul începea.

Înainte de Crăciun, este întotdeauna mult de muncă la Grădina Îngerilor. Fiecare îngeraș trebuie să creeze câte două-trei vise pe zi, pentru că, înainte de sărbători, copiii trebuie să își amintească faptul că nu este frumos să ceri cadouri prea scumpe, precum și că de la prea multe dulciuri poate să îi doară burtica.

Într-o zi, înainte de sărbători, în Grădina Îngerilor s-a auzit un clinchet ușor de clopoțel. Era semnalul că a venit o nouă comandă. Totodată, mica Anghelina a observat că Dirigintele și-a oprit privirea asupra ei și i-a făcut semn să se apropie. Dirigintele și-a coborât vocea, iar toți cei din jur au făcut imediat liniște și au ciulit urechile; se auzea chiar și cea mai înceată șoaptă.

– Tema nu este ușoară... Vei reuși?

Anghelina s-a încruntat puțin, a dat din cap afirmativ și a întins mâna spre sfera albă. De îndată ce s-a așezat mai confortabil sub stejarul impunător, sfera a început să se deschidă: din ea ieșeau fire albe care se deșirau nu în jurul ei, ci în sus. Încet, ceva ca o ceață albă s-a format din aceste fire împrăștiate și Anghelina a văzut cum două persoane se mișcau în acea ceață ciudată. Uităndu-se mai atent, Anghelina l-a recunoscut pe Igor, care împlinise recent șase ani și pe care îl avea în grijă.

În acea seară, Igor și mama lui se întorceau de la grădiniță. Era cald ca primăvara; o adiere blândă fugărea norii pe cer. Micuțul Igor nu mergea pe lângă mama sa, ci parcă dansa în jurul ei. Ba sărea pe bordură, ba sărea într-o băltoacă, ba se lua la întrecere cu propria umbră reflectată în vitrina magazinului. Mai exact, se comporta așa cum era: un băiețel energic și plin de viață.

Apoi, Anghelina a văzut că Igor s-a oprit în fața unei tonete unde se vindea cafea, amplasată chiar pe marginea trotuarului, cu două roți pe carosabil.

El i-a cerut mamei un pahar de lapte cu cacao. Simpaticul domn care servea a făcut o magie deasupra paharului și i-a turnat un pumn de bezele; i-a pus un pai și i-a întins paharul, dar nu a reușit să i-l dea. S-a auzit un scârțâit de frâne apăsate la maxim și, într-o secundă, un automobil argintiu a intrat în toneta de cafea...

Din fericire, nimeni nu a fost rănit. Iar mașinile pot fi reparate, dacă se dorește acest lucru.

Micul Igor nu a fost rănit în accident; cu toate acestea, viața i s-a schimbat din acel moment. Băiețelul închisese ochii în momentul accidentului, iar când i-a deschis lumea din jurul lui devenise mută. Igor înțelegea totul ca înainte, memora tot și ar fi vrut să-și povestească impresiile cu privire la ce se întâmplase, dar cuvintele fugeau de el și nu mai voiau să fie prietene cu limbuța lui. De atunci, băiatul, însoțit de mamă, a mers zilnic la o doamnă blândă în halat alb. Doamna îl privea cu bunătate și era blajină. Ea îi dădea lui Igor creioane și hârtie, pune muzică și îl ruga să-și deseneze visurile. Încet-încet, cuvintele s-au întors la băiat, dar el a început să se bâlbâie, pronunțând prima silabă a cuvântului de câteva ori.

Igor nu mai era băiatul mic și fără griji pe care îl știa Anghelina înainte de acel accident îngrozitor. În fiecare zi, el încerca din nou și din nou să vorbească la fel ca înainte, dar nu putea.

Anghelina și-a fluturat aripile de emoție și, dintr-odată, a înțeles totul. Avăzut cum sufletul băiatului s-a micșorat, părând să fie amorțit. Acest lucru se poate întâmpla din cauza unei mari sperieturi. Limba i s-a încurcat și nu mai putea pronunța cuvintele clar. Îl putea ajuta doar un fluier magic. Numai fluierașul va conduce limba lui Igor de la întuneric la lumină și va ajuta sufletul băiatului să învingă frica.

Anghelina s-a pus pe treabă. Și-a strâns buzele, și-a ridicat sprâncenele; asta se întâmpla de fiecare dată când se concentra la ceva. Ea a încercat să construiască în minte fluierul magic până la cel mai mic detaliu, a conturat o linie cu degetul în aer și, deodată, o ramură de călin a apărut în fața ei.

– *Un fluieraș dintr-un copăcel, un stejărel, cântă și iar cântă...*

Pe măsură ce Anghelina cânta, ramura se transforma într-un minunat fluier alb-alb. La o distanță egală unul de celălalt, pe fluier erau șapte orificii bine definite, iar în jurul fiecărui orificiu înflorise o floare albastră de iarbă de vis.

Până seara, Anghelina a lucrat la temă, iar când mama și tata au venit să o ia, i-a surprins cu o dorință neașteptată de a-i livra personal visul micului Igor.

– Dar, draga noastră fiică... Asta e împotriva regulilor, a spus mama ei contrariată.

– De fapt, nu se menționează nicăieri o astfel de interdicție, a intervenit Dirigintele în conversația lor.

După scurte negocieri (pentru că îngerii nu se ceartă niciodată) au convenit ca Anghelina să fie însoțită de părinții ei.

Seara, ca de obicei, băiețelul s-a întins în pătuțul său și, după ce a ascultat o poveste citită de mama lui, a adormit. Deodată, cineva i-a atins ușor umărul. Băiatul a deschis ochii. În fața lui, în lumina lunii, stătea o fetiță stranie care strălucea din interior.

„Cine ești tu?” ar fi vrut Igor să întrebe, dar și-a amintit brusc că se bâlbâia și s-a temut că se face de rușine în fața fetei. De aceea, nu a mai rostit nimic.

– Nu trebuie să-ți fie frică de mine, Igor! Sunt prietena ta! a spus fata blând și i-a zâmbit.

Băiatul a vrut să obiecteze: de ce să se teamă? Cu toate acestea, și-a amintit din nou de problema sa și a tăcut.

– Este pentru tine! a spus fata întinzându-și palma pe care stătea un fel de bețigaș strălucitor.

Igor a întins cu interes mâna spre obiectul ciudat.

„Ce este?”, i-a trecut din nou prin minte un gând căruia nu îi era sortit să fie rostit.

– Un fluier magic, i-a răspuns fata la întrebare, de parcă Igor ar fi rostit-o cu voce tare. Dacă vei cânta la el în fiecare zi, boala ta va trece rapid. Și, când simți din nou că te blochezi, imaginează-ți acest fluier.

Ea a continuat să îi explice cu blândețe, în timp ce Igor examina ciudatul instrument. El a răsucit fluierul în mâini, s-a uitat la toate găurile acestuia și a încercat să sufle în el. Imediat, fluierul a început să cânte încet și liniștit.

Când Igor și-a ridicat capul pentru a-i mulțumi fetei, în camera lui nu mai era nimeni. S-a întors în pătuț și era cât pe ce să se culce, când a văzut deodată pe perna sa o pană albă ca zăpada, care strălucea.

Dimineață, mama a venit să-și trezească fiul. Ea avusese un vis ciudat, în care o femeie politicoasă îmbrăcată în alb o sfătuia să-l înscrie pe Igor la o școală de muzică pentru ca el să învețe acolo să cânte la fluier. Ce vis ciudat! Dar și-l amintea până la cele mai mici detalii. Acea doamnă din vis semăna, în același timp, cu doctorița care avusese grijă de Igor după accident, dar și cu altcineva, cunoscut, dar uitat de mult... cineva cu care Igor mersese la școală sau la grădiniță. Mama lui nu-și amintea nimic precis.

– Dragule, trezește-te!

Mama s-a aplecat deasupra patului și a văzut, pe neașteptate, cum copilul ținea în mână un minunat fluier alb, realizat cu pricepere și pictat cu flori albastre. Și, deși nu știa prea multe despre acest instrument, își dădea seama că este ceva prețios.

– Igor, de unde ai un fluier atât de frumos? Ți l-a dat cineva la grădiniță?

– Da..., a răspuns băiatul, întinzându-se încet. Este un cadou de la un prieten, a spus el fără să se bâlbâie.

Surprinsă, mama a privit fluierul. Nu mai văzuse așa ceva. L-a luat în mâini și a simțit căldură; și nu doar mâinile îi erau calde, ci a simțit căldură undeva în interiorul sufletului. În acest moment, micuțul Igor și mama lui erau urmăriți îndeaproape de toți elevii din Grădina Îngerilor. Dirigintele era deosebit de mândru de eleva sa.

Avusese o idee foarte bună. Își făcuse perfect tema.

– Îngerii nu greșesc niciodată! a șoptit Anghelina când a surprins privirea emoționată a Dirigintelui. În gând, Anghelina i-a urat lui Igor să fie fericit, apoi s-a apucat să lucreze la următorul vis.

